

La confessió està de moda

Dm, 17/06/2014 per Lluís Serra

[Gerasa](#)

Com es pot afirmar que la confessió està de moda si la majoria diu que està en crisi? El papa Francesc sembla que n'ha propiciat un repunt, però les dades encara són incontestables. La gent acudeix poc a rebre el sagrament de la reconciliació. Els confessoris estan gairebé deserts. Es demanen canvis. La psicologia dels nostres coetanis sembla que no suporta de bon grat aquestes pràctiques. Les celebracions comunitàries de la penitència són més concorregudes, però només es convoquen en moments concrets de l'any i gairebé mai no compten amb el suport adient.

Malgrat aquestes observacions, continuo sostenint que la confessió està de moda. Ha experimentat, això sí, una modificació substancial. La confessió es practica més que abans, però s'ha secularitzat. Molta més gent va al psicòleg i al psiquiatre per aclarir els seus estats interiors. Moltes persones participen en programes de ràdio on divulguen a través de les ones el que abans els costava formular en la intimitat d'un confessor. N'hi ha que van al plató d'una televisió, atrets potser per la popularitat i els diners, per treure a la llum pàgines escabroses de la seva biografia. N'hi ha prou de recordar *El juego de tu vida*. Unes quantes cadenes busquen audiència i submergeixen l'espectador al pantà de les baixes passions dels protagonistes. Els periodistes i locutors assumeixen, de vegades, el paper del confessor més carca, però amb aires de modernitat. Risto Mejide va fer una bona entrevista a sor Lucía Caram, una monja que contagia amb el seu entusiasme. Li van sobrar dues preguntes al nou confessor convertit en chester, que van ser respostes sense immutar-se: «Jo seria incapaç de fer un vot de castedat, aleshores, trobar una persona feliç que no té sexe em sorprèn moltíssim, no tens sexe o en tens i després et confesses? No, no en tinc. No n'has tingut mai, de sexe, ni amb tu mateixa? No.» Si això ho diu un sacerdot en una confessió, seria titllat d'impresentable i rebria els màxims impropis. Per tot arreu apareixen nous gurus que es permeten tota mena de preguntes. A internet, als xats, s'expliquen les intimitats més recòndites a confidents invisibles. La confessió, que s'ha secularitzat, està de moda.

Els monjos antics realitzaven una pràctica que seria el germen de la confessió catòlica. Consistia a manifestar tots els pensaments que ens afecten i la funció de l'interlocutor consistia a escoltar sense destorbar. Com afirma Christopher Jamison, els pares del desert tenien una dita predilecta: «El que agrada més als dimonis és un pensament no expressat.» Parlar permet alliberar-se, però la raó última de la confessió implica el perdó dels pecats i la reconciliació amb Déu, amb els altres i amb un mateix. En això és única. Estic convençut que cal introduir canvis profunds, però en el fons es tracta especialment d'un problema de fe.